

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **Areál Zákolany, s. r. o.**, se sídlem Zákolany 103, Zákolany, zastoupená Mgr. Jiřím Maškem, advokátem se sídlem Pod Všemi svatými 427/17, Plzeň, proti žalovanému: **Úřad evropského veřejného žalobce**, se sídlem 11 Avenue John F. Kennedy, 1855 Lucemburk, Lucembursko, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí podle čl. 25 odst. 3 písm. a), čl. 34 a čl. 39 Nařízení Rady (EU) 2017/1939 ze dne 12. října 2017, kterým se provádí posílená spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2025, čj. 5 A 129/2024-64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabývá povahou (postavením) žalovaného jako unijního (nadnárodního) orgánu při plnění jeho úkolů spočívajících v zastupování veřejné žaloby v souvislosti s trestním řízením.

[2] Dne 18. 6. 2021 uplatnila evropská pověřená žalobkyně, jednající jménem žalovaného, své evokační právo podle čl. 27 Nařízení Rady (EU) 2017/1939 ze dne 12. 10. 2017, kterým se provádí posílená spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce (dále „nařízení EPPO“; zkratka je z anglického označení žalovaného *European Public Prosecutor's Office*). Tím od vnitrostátního státního zastupitelství

převzala výkon dozoru nad zachováním zákonnosti v přípravném řízení. V srpnu 2021 bylo proti žalobkyni zahájeno trestní stíhání pro zvlášť závažný zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 a 5 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Rozhodnutím ze 17. 6. 2022, učiněným podle čl. 35 a čl. 36 ve spojení s čl. 10 odst. 3 písm. a) nařízení EPPO, stálá komora žalovaného rozhodla o zahájení trestního stíhání u vnitrostátního soudu. V návaznosti na toto rozhodnutí podala evropská pověřená žalobkyně 28. 6. 2022 proti žalobkyni obžalobu ke Krajskému soudu v Praze.

[3] Dne 23. 12. 2024 žalobkyně podala u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Žalobou se domáhala, aby soud uložil žalovanému vydat ve vztahu k žalobkyni a k věci vedené u žalovaného pod sp. zn. 1.000076/2021 (dále „trestní věc“) rozhodnutí podle čl. 25 odst. 3 písm. a), čl. 34 a čl. 39 nařízení EPPO ve lhůtě 7 dnů.

[4] Podstatou žalobních námitek je tvrzení, že žalovaný (jehož jménem v rámci vnitrostátně vedeného trestního řízení jedná evropská pověřená žalobkyně) v důsledku nedostatku své věcné příslušnosti neměl pravomoc k výkonu dozoru nad zachováním zákonnosti v přípravném řízení (tj. vyšetřování a trestnímu stíhání ve smyslu nařízení EPPO) ani k podání obžaloby. Proto se žalovaný měl zdržet výkonu své pravomoci v trestní věci žalobkyně. Jelikož tak neučinil a vykonává svoji pravomoc i v řízení u vnitrostátního soudu, kdy je podle žalobkyně již vyloučen postup podle čl. 34 nařízení EPPO (postoupení věci vnitrostátním orgánům), je podle ní jediným procesně použitelným nástrojem ke zhojení pochybení žalovaného odložení případu podle čl. 39 nařízení EPPO, tedy zastavení trestního stíhání.

[5] Městský soud žalobu v záhlaví uvedeným usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nesplnění podmínky řízení v podobě pravomoci správních soudů. Tento neodstranitelný nedostatek podle městského soudu spočívá v tom, že žalovaný v projednávané věci nevystupoval v oblasti veřejné správy. Podle městského soudu je žalovaný, stejně jako státní zastupitelství, zvláštním druhem orgánu, do jehož činnosti spadá zastupování veřejné žaloby v trestních věcech. Jako takový je orgánem činným v trestním řízení, jehož postup nespadá do oblasti veřejné správy, nýbrž je součástí trestního řízení, a může tak být podroben přezkumu pouze v rámci trestního soudnictví. Žalobkyně se tak žalobou domáhala provedení úkonu činěného žalovaným jako orgánem činným v trestním řízení. Pravomoc přezkoumávat zákonnost úkonů orgánů činných v trestních řízení však není soudům ve správním soudnictví svěřena.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti usnesení městského soudu kasační stížnost. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Podle stěžovatelky je napadené usnesení nesrozumitelné a nepřezkoumatelné, jelikož městský soud odůvodnil svůj závěr též odkazem na čl. 10 odst. 3 písm. a), b) a d) nařízení EPPO. Ve vztahu k těmto ustanovením se však v žalobě stěžovatelka ničeho nedomáhala a s žalobou nesouvisejí, neboť celou žalobu a zejména žalobní návrh vystavěla na čl. 25 odst. 3 písm. a) ve spojení s čl. 34, čl. 35 a čl. 39 nařízení EPPO.

pokračování

[8] Věcně městský soud podle stěžovatelky pochybil tím, že na žalovaného nahlížel stejně jako na vnitrostátní soustavu státního zastupitelství, ač je jejich postavení rozdílné. Dále městský soud nesprávně vyhodnotil žalovaného jako orgán činný v trestním řízení, ač jím v nyní projednávané věci před uplatněním evokačního práva nebyl. Odmítnutím žaloby městský soud porušil unijní právo (nařízení EPPO), jež podle stěžovatelky výslovně předpokládá možnost soudního přezkumu nečinnosti žalovaného prostřednictvím žalob u příslušných vnitrostátních soudů.

[9] Stěžovatelka sice nesporně obecný status soustavy státního zastupitelství jako veřejné žaloby. Městský soud ale vyšel z mylné premisy, že toliko orgány moci výkonné, které lze podřadit pod působnost čl. 79 odst. 1 a 3 Ústavy, jsou vykonavatelem veřejné správy a jsou tedy správním orgánem ve smyslu §4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle stěžovatelky však existuje řada orgánů veřejné moci (státní správa soudů, Česká národní banka či Policie České republiky), které nejsou správními orgány (úřady) ve smyslu čl. 79 odst. 1 a 3 Ústavy, neboť jejich charakter je zcela odlišný. Přesto vykonávají určitou velice úzkou a specifickou správní agendu, tedy jsou vykonavatelem veřejné správy, a jejich postupy jsou běžně přezkoumávány ve správním soudnictví.

[10] Podle stěžovatelky žalovaný může být orgánem činným v trestním řízení ve smyslu § 12 odst. 1 a 6 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Procesní postavení žalovaného jako orgánu činného v trestním řízení je však zcela odlišné od procesního postavení vnitrostátní soustavy státního zastupitelství. Státní zastupitelství má generální pravomoc ke stíhání všech trestných činů, ke kterým došlo na území České republiky, za podmínek zásady legality. V případě žalovaného to však neplatí, jelikož jeho pravomoc je omezena časovým a věcným vymezením. Než se žalovaný rozhodne svoji pravomoc v členském státě vykonávat, nařízení EPPO mu ukládá povinnost provést časový a věcný test jeho pravomoci. V konkrétní věci se tak žalovaný stane orgánem činným v trestním řízení až uplatněním svého evokačního práva podle čl. 27 nařízení EPPO, čímž procesně řádným způsobem vstoupí do trestního řízení. Z uvedeného stěžovatelka dovozuje, že dokud žalovaný není oprávněn procesní úkony podle trestního řádu v dané trestní věci vykonat, není logicky v dané věci ani orgánem činným v trestním řízení. Z toho důvodu ani rozhodnutí žalovaného v této fázi nejsou rozhodnutími orgánu činného v trestním řízení, nýbrž mají výsostně správní charakter, tj. jde o typické administrativní právní akty charakteru rozhodnutí s intenzivním dopadem do sféry zprostředkovaných subjektivních práv stěžovatelky.

[11] V návaznosti na uvedené interní správní procedury (test pravomoci) je následně žalovaný případně povinen učinit adekvátní rozhodnutí ve vztahu ke zdržení se výkonu své pravomoci, resp. neuplatnění evokačního práva. Právě v neučinění takového rozhodnutí, jež měl žalovaný učinit ještě před tím, než se dostal do postavení orgánu činného v trestním řízení, stěžovatelka spatřuje nečinnost (omisivní jednání) žalovaného, jež namítala v žalobě.

[12] Jelikož se stěžovatelka nedomohla přezkumu uvedeného postupu přímo u žalovaného, nezbylo jí, než se s poukazem na čl. 42 odst. 1 nařízení EPPO obrátit s žalobou na správní soud. Následkem odmítnutí žaloby podle stěžovatelky vznikl, stejně jako ve věci řešené Ústavním soudem pod sp. zn. II.ÚS 3173/16, negativní kompetenční spor. Trestní soudy odkazují na orgány žalovaného, nižší stupeň trestního soudu odkazuje na budoucí vyšší stupeň trestního soudu, žalovaný odkazuje na nižší stupeň trestního soudu,

přičemž tvrdí, že po zahájení řízení před soudem již nemá pravomoc o námitce rozhodnout. Správní soud odmítá ochranu stěžovatelky s poukazem na nedostatek pravomoci, přičemž zcela opomíjí povinnost provedení přezkumu, kterou správnímu soudu výslovně v případě žaloby proti nečinnosti ukládá unijní právo. Stěžovatelka nadto argumentuje, že ve vztahu k jejímu základnímu právu na soudní přezkum omisivního jednání žalovaného nepředstavuje trestní řízení použitelný, natož pak efektivní nástroj.

[13] Přípustnost nečinnostní žaloby podle § 79 s. ř. s. v nyní projednávané věci stěžovatelka dovozuje právě z čl. 42 odst. 1 ve spojení s třetím odstavcem bodu 87 recitálu nařízení EPPO. V rámci českého právního řádu si stěžovatelka není vědoma jiného prostředku ochrany proti nečinnosti orgánu veřejné moci než správní žaloby podle § 79 s. ř. s. I kdyby však český právní řád podání žaloby neumožňoval, bylo by podle stěžovatelky nutné tento deficit právě s ohledem na unijní právo (zásady rovnocennosti a efektivit) vykladem překlenout.

[14] V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka poukázala na usnesení předsedy Tribunálu ze 17. 3. 2025 ve věci T-509/24 R, ECLI:EU:T:2025:310 (dále „usnesení T-509/24 R“), jímž byl odmítnut návrh na předběžné opatření podaný mimo jiné i stěžovatelkou. Podle stěžovatelky Tribunál v bodu 31 usnesení potvrdil, že omisivní jednání, které má mít právní účinky vůči třetím osobám, lze napadnout u vnitrostátního soudu žalobou pro nečinnost a vnitrostátní soudy mají povinnost tento přezkum provést.

Vyjádření žalovaného

[15] Žalovaný uvedl, že s napadeným usnesením plně souhlasí. Zdůraznil, že ve věci je vedeno trestní řízení, které se aktuálně nachází ve stadiu řízení před soudem. Osoby, proti kterým se trestní řízení vede tak mimo jiné mohou plně využívat v něm dostupné opravné prostředky. Prováděné úkony policejního orgánu, stejně tak jako úkony evropské pověřené žalobkyně jsou úkony orgánů činných v trestním řízení, nikoliv úkony správního orgánu. Ve správní žalobě nelze spatřovat nic jiného, že nezákonný pokus obžalované stěžovatelky zabránit pokračování v trestním řízení. V dalších podrobnostech ohledně skutkové a právní situace ve věci žalovaný plně odkázal na své vyjádření ke správní žalobě (body 5 až 12 napadeného usnesení).

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost není důvodná.

III.A (Ne)přezkoumatelnost napadeného usnesení

[17] Nejvyšší správní soud se prvně zabýval kasační námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení pro jeho nesrozumitelnost. O tom si ostatně musí učinit úsudek i bez uplatněné námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[18] Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán (soud) za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelné je tedy takové

pokračování

rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností.

[19] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nepřezkoumatelnost je však třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, jak soud rozhodl, eventuálně proč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (rozsudek NSS ze 4. 3. 2022, čj. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovaná judikatura).

[20] Stěžovatelka spatřuje nesrozumitelnost napadeného usnesení pouze v tom, že městský soud odůvodnil svůj závěr též odkazem na čl. 10 odst. 3 písm. a), b) a d) nařízení EPPO, ačkoli ve vztahu k těmto ustanovením se stěžovatelka v žalobě ničeho nedomáhala a s žalobou nesouvisí.

[21] Poukaz městského soudu na ustanovení nařízení EPPO, jimiž stěžovatelka neargumentovala v žalobě, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného usnesení. Předně není pravda, že čl. 10 odst. 3 písm. a), b) a d) nařízení EPPO s žalobou vůbec nesouvisí. Tato ustanovení totiž vymezují konkrétní oprávnění, jež jsou svěřena stálým komorám jako organizačním složkám žalovaného na centrální úrovni, jde v podstatě o kompetenční normu představující právní základ jejich funkční příslušnosti v rámci žalovaného. Uvedená ustanovení výslovně odkazují na čl. 34, čl. 35 a čl. 39 nařízení EPPO, v nichž jsou oprávnění stálých komor dále podrobněji rozpracována. Je proto logické, že na tato ustanovení městský soud, v souladu se zásadou, že soud zná (unijní) právo (*iura novit curia*), poukázal ve spojení s navazujícími čl. 34, čl. 35 a čl. 39 nařízení EPPO. Stěžejní zároveň je to, že městský soud nikterak nevykročil, nevybočil z právního rámce žaloby. Ostatně, jak výslovně plyne z bodu 29, 31 a 32 napadeného usnesení, městský soud své závěry opřel především o čl. 34 a čl. 39 nařízení EPPO, jichž se stěžovatelka v žalobě opakovaně dovolávala, a to včetně žalobního návrhu, jak ostatně potvrdila i v bodu 68 kasační stížnosti (bod [7] výše).

[22] Námitka dílčí nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení proto není důvodná.

[23] Podle Nejvyššího správního soudu napadené usnesení netrpí ani žádnou jinou vadou nepřezkoumatelnosti, ať již pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, jak ji vykládá ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudky NSS z 6. 2. 2020, čj. 5 Afs 344/2019-30, bod 16, a čj. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovaná judikatura). Z usnesení městského soudu je jasné seznatelné, na základě kterých úvah dospěl ke svým závěrům o neodstranitelném nedostatku podmínky řízení.

III.B Pravomoc správních soudů – žalovaný jako orgán činný v trestním řízení

[24] Podle § 2 s. ř. s. *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmíněk*

stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

[25] Podle § 4 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *soudy ve správním soudnictví rozhodují o ochraně proti nečinnosti správního orgánu*, tj. orgánu moci výkonné, orgánu územního samosprávného celku, jakož i fyzické nebo právnické osoby nebo jiného orgánu, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[26] Citovaná ustanovení vymezují pravomoc správních soudů, a to jak obecně, tak i konkrétně ve vztahu k žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Pravomoc soudu meritorně rozhodnout o návrhu (zde žalobě) je jednou ze základních podmínek jakéhokoli soudního řízení. Zkoumání těchto podmínek se musí zásadně dít bezprostředně po zahájení řízení, nicméně soud je povinen tyto podmínky sledovat po celou dobu řízení (usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. ze 4. 5. 2022, čj. Konf 6/2021-11, bod 18). Současně je notorieta, že nedostatek pravomoci soudu objektivně odstranit nelze, protože soud návrh bez dalšího odmítne (rozsudek NSS z 22. 7. 2022, čj. 8 As 173/2021-73, bod 20 a tam citovaná komentářová literatura).

[27] Městský soud vyšel z toho, že i v případě žalob na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. je třeba, aby se této nečinnosti dopustil orgán v rámci výkonu své působnosti ve veřejné správě (body 16 až 20 napadeného usnesení). Dále uvedl, že k přezkumu zákonnosti úkonů orgánu činných v trestním řízení není dána pravomoc správních soudů. Následně dospěl k závěru, že stěžovatelka se žalobou domáhá provedení úkonu činěného žalovaným jako orgánem činným v trestním řízení, nikoli jako správním orgánem v oblasti veřejné správy. Městský soud proto uzavřel, že není dána jeho pravomoc k posouzení stěžovatelkou tvrzené nečinnosti žalovaného (body 26 a 32 napadeného usnesení).

[28] Nejvyšší správní soud předně souhlasí s výchozí úvahou městského soudu v bodu 26 napadeného usnesení, že postavení žalovaného je pro účely nyní projednávané věci srovnatelné s postavením vnitrostátní soustavy státního zastupitelství. Je tomu tak proto, že samotným důvodem vzniku a podstatou činnosti žalovaného, stejně jako v případě státního zastupitelství, je primárně zastupování veřejné žaloby v trestních věcech, resp. v trestním řízení před soudem. To znamená, že ani žalovaný není vykonavatelem veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 s. ř. s., neboť při výkonu své působnosti vystupuje jako nezávislý a nestranný (unijní) orgán. V tomto ohledu je bez významu kasační argumentace, že zatímco státní zastupitelství má generální pravomoc ke stíhání všech trestných činů, ke kterým došlo na území České republiky, za podmínek zásady legality, pravomoc žalovaného je omezena časovým a věcným vymezením.

[29] Stěžovatelka založila svoji kasační argumentaci na tvrzení, že žalovaný ve fázi před uplatněním svého evokačního práva nebyl v postavení orgánu činného v trestním řízení, a proto rozhodnutí, jimiž se měl zdržet výkonu své pravomoci, mají správní charakter.

[30] Podle Nejvyššího správního soudu je však pro účely nyní projednávané věci bez významu postavení žalovaného před uplatněním evokačního práva. Stěžejní naopak je, že žalovaný se uplatněním evokačního práva dostal do pozice orgánu činného v trestním řízení,

pokračování

a to nejpozději od zahájení trestního řízení proti stěžovateli. V tomto ohledu je proto rozhodné, že stěžovatelka podala žalobu na ochranu proti nečinnosti až 23. 12. 2024, tedy v době, kdy již Krajský soud v Praze projednával podanou obžalobu v hlavním líčení, a žalovaný tak bezpochyby byl orgánem činným v trestním řízení, jelikož zastupoval veřejnou žalobu v rámci trestního řízení před soudem.

[31] Jak tedy správně uvedl městský soud, stěžovatelka se žalobou domáhala, aby soud přikázal vydat konkrétní rozhodnutí orgánu činnému v trestním řízení. Jinak řečeno, stěžovatelka za žalovaného označila orgán činný v trestním řízení. Správním soudům však není dána pravomoc v trestním řízení (městským soudem citovaný rozsudek NSS z 27. 10. 2005, čj. 6 As 58/2004-45, č. 1407/2007 Sb. NSS), tedy ani prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti.

[32] Možnost soudního přezkumu tvrzené nečinnosti žalovaného stěžovatelka dovozuje z unijního práva, konkrétně z čl. 42 odst. 1 ve spojení s třetím odstavcem bodu 87 recitálu nařízení EPPO. V této souvislosti pak uvedla, že v rámci českého právního řádu si není vědoma jiného prostředku ochrany proti nečinnosti orgánu veřejné moci než správní žaloby podle § 79 s. ř. s. Zároveň namítla, že ve vztahu k jejímu základnímu právu na soudní přezkum omisivního jednání žalovaného nepředstavuje trestní řízení použitelný, natož pak efektivní nástroj.

[33] Podle čl. 42 odst. 1 nařízení EPPO *procesní úkony Úřadu, které mají mít právní účinky vůči třetím osobám, podléhají přezkumu příslušnými vnitrostátními soudy v souladu s požadavky a postupy stanovenými vnitrostátním právem. Totéž platí pro případy, kdy Úřad neučiní procesní úkony, které mají mít právní účinky vůči třetím osobám a k jejichž učinění jej toto nařízení právně zavazuje.*

[34] Výkladem tohoto článku, jenž upravuje soudní přezkum příslušnými vnitrostátními soudy, se zabýval Soudní dvůr Evropské unie (dále „Soudní dvůr“) v nedávném rozsudku velkého senátu z 8. 4. 2025 ve věci C-292/23, *Úřad evropského veřejného žalobce*, ECLI:EU:C:2025:255 (dále „rozsudek C-292/23“). Podle Soudního dvora z uvedeného článku neplyne nutnost existence přímého prostředku nápravy, jímž by bylo možné se bránit přímo proti každému procesnímu úkonu žalovaného, resp. jeho nečinnosti. Postačuje, pokud vnitrostátní právo zaručuje účinný soudní přezkum postupu žalovaného alespoň incidenčně, provedený případně trestním soudem vydávajícím rozsudek. V souladu se zásadou přiměřenosti by však přímý prostředek nápravy proti postupu žalovaného musel být přípustný tehdy, pokud by tomu tak bylo v obdobném vnitrostátním případě (body 91 a 92 rozsudku C-292/23).

[35] Uvedené závěry podle Nejvyššího správního soudu plně dopadají i na nyní projednávanou věc. Pohledem uvedeného výkladu čl. 42 odst. 1 nařízení EPPO učiněného Soudním dvorem je třeba vykládat rovněž bod 31 usnesení T-509/24 R, jímž stěžovatelka argumentovala v doplnění kasační stížnosti. Není proto v rozporu s čl. 42 odst. 1 nařízení EPPO, pokud vnitrostátní právo umožňuje přezkum stěžovatelkou tvrzené nečinnosti žalovaného až incidenčně, tedy ze strany trestního soudu rozhodujícího o podané obžalobě. Ostatně, s tím, že otázka pravomoci žalovaného v trestní věci stěžovatelky bude řešena v rámci meritorního trestního rozsudku, kde soud svůj názor odůvodní, předseda senátu seznámil obžalované, včetně stěžovatelky, v průběhu hlavního líčení ve věci

sp. zn. 3 T 30/2022 konaného 7. 11. 2024. Uvedené je zachyceno v protokolu čj. 3 T 30/2022-20020, jenž je jednou z příloh spisu městského soudu.

[36] Nutnost existence přímého prostředku nápravy v podobě žaloby na ochranu proti nečinnosti neplyne ani ze zásady rovnocennosti. Stěžovatelka se v podstatě domáhá práva na zákonného státního zástupce, jelikož tvrdí, že v její trestní věci nemá žalovaný pravomoc namísto vnitrostátního státního zastupitelství. V obdobných vnitrostátních případech jsou spory o příslušnost mezi státními zastupitelstvími řešeny buď mimosoudně (jako vnitřní přezkum) v rámci soustavy státního zastupitelství, ať již postupem podle § 12a odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství či např. v rámci rozhodování o stížnosti proti zahájení trestního stíhání (§ 160 odst. 7 trestního řádu), nebo až incidenčně v rámci samotného řízení před trestním soudem.

[37] Shodné či obdobné prostředky nápravy měla k dispozici i stěžovatelka. V případě vnitřního přezkumu to plyne z čl. 12 odst. 4 nařízení EPPO, podle nějž *pokud vnitrostátní právo některého členského státu stanoví vnitřní přezkum některých úkonů v rámci vnitrostátní struktury státního zastupitelství, spadá přezkum takových aktů evropského pověřeného žalobce do pravomocí dohlížejího evropského žalobce v oblasti dohledu v souladu s jednacím řádem Úřadu, aniž je dotčena pravomoc stálé komory v oblasti dohledu a sledování*. V případě incidenčního přezkumu trestní soud postupuje i v trestní věci stěžovatelky podle vnitrostátního práva, tj. převážně trestního řádu, stejně jako ve vnitrostátních trestních věcech.

[38] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v nyní projednávané věci městský soud dospěl ke správnému závěru o nedostatku své pravomoci k věcnému projednání a rozhodnutí stěžovatelčiny žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Kasační námitky stran pravomoci městského soudu proto nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

[40] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v posuzované věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. listopadu 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu